

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Lynda La Plante

Vanished

Copyright © La Plante Global Limited, 2022

First published in the UK in 2022 by Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

LINDA LA PLANT

NEUHVATLJIVI

Preveo s engleskog
Boban Jakovljević

Stela

*Makse, moj verni spisateljski saputniče, mnogo mi nedostaješ.
Hjugo, novi saputnik i početak novog poglavlja.*

Avril Dženkins je bila u ranim sedamdesetim, ali ušuškana ispod starog teškog jorgana svog bračnog kreveta s četiri stuba lako je mogla proći kao dete. Neuredna seda kosa bila je podignuta u visok rep uvezan ružičastom trakom, pa zavučena pod mrežicu. Njen noćni izgled upotpunjavala je nabrana maska. Nije hrkala, ali glasno je disala na delimično zapušten nos.

Tanke dlačice na Avrilinoj otkrivenoj ruci odjednom su se naježile, blago se povijajući na povetarcu nastalom kad je neko otvorio vrata, ili prozor. Skinula je masku s očiju, digla glavu i oslušnula. Instinktivno je pogledala levo-desno kao da bi joj to moglo pomoći da bolje čuje.

Čim je začula škripu daske na podu odmorišta, zbacila je jorgan i naglo sela. Spustila je stopala u čupave pantofle. Brzo se sagnula, zavukla po prst u svaku i nazula ih. Ustajući, zavukla je ruku pod jastuk i naoružala se žaračem.

Donji deo Avriline pidžame bio je krem boje, ukrašen leptirima, a ružičasti top bio je preširok za njen stari dekolte. Nije osećala zebnju, već bes. Ne samo da nije ispoljila oprez izlazeći iz spavaće sobe nego je izjurila u hodnik paleći usput sva svetla. Munjevito je prošla odmorištem ka zalepršanim zavesama i zalupila prozorsko krilo. Na tren joj se zavrtelo u glavi dok je pokušavala da se priseti svoje večernje rutinske provere svih vrata i prozora. Je li joj ovaj prozor promakao? Iskreno, više ni u šta nije bila sigurna. Zbog zidova potpuno prekrivenih palisandrovom lamperijom odmorište je bilo mračno. Čak i s upaljenim svetlima, senke su se poigravale s Avrilinom uobraziljom, nago-veštavajući da bi uljez mogao biti blizu...

... a onda joj je prepoznatljivi zvuk lepljive kvake na vratima između hodnika i kuhinje rekao da je sprat niže. Levom rukom se uhvatila za ogradu stepeništa, a desnom digla žarač iznad glave.

„Izađi! Izađi! Izađi!”, urliknula je. „Znam da si to ti!”

Avril je savladala široke, upečatljive stepenice najbrže što je mogla, sve vreme vičući. Posle svakog visokog stepenika, njena stara kolena bi prožeo oštar bol i kad je stigla do hodnika, desna ruka joj se opustila niz bok pod težinom žarača. Njeno telo više nije moglo da isprati njen neustrašivi duh, ali u podnožju stepenica bes joj je dao novu snagu.

Krenula je niz hodnik ka kuhinji, paleći usput sva svetla. Jedan od prekidača aktivirao je niz od šest starinskih mesinganih svetiljki koje su obasjale bogatu kolekciju umetničkih dela što je krasila zidove hodnika. Avril je vikala koračajući ka kuhinjskim vratima koja su škripala na noćnom vetru što je prodirao kroz otvorena zadnja vrata na koja je uljez sigurno izašao samo koju sekundu ranije.

Uletevši u kuhinju, mogla je da vidi prvih pet-šest metara travnjaka iza kuće obasjanih polukrugom svetlosti. Preostala dva hektara zemlje obavijala je neprozirna tama. Kad je stigla do zadnjih vrata, Avril je začula kako neko trči kroz suvo lišće koje je ona ranije toga dana sakupila na gomilu uz istočni zid. Onda je začula grebanje po ciglama dok se uljez izvlačio uz tro-metarski zid koji je opasivao njeno imanje.

„Ne plašim te se, Adame! Jesi čuo? Ovo je moja prokleta kuća. MOJA!”

Avril se vratila u kuhinju, zalupila zadnja vrata i navukla gornju i donju rezu. Stajala je dahćući, oslonjena leđima na teška drvena vrata sve dok joj se disanje nije smirilo. Sve vreme je osluškivala, u slučaju da on odluči da se vrati.

Avril je pošla ka trpezariji čvrsto se pridržavajući za veliko ostrvo na sredini kuhinje. Upalila je svetlo i osmotrila prostoriju

da vidi je li nešto ukradeno. Njena kolekcija kristalnih čaša bila je na svom mestu, kao i servis za ručavanje rojal kraun derbi. Pogledala je žarač u svojoj ruci, stisnutoj toliko da su joj zglobovi pobeleli, i dok je polako opuštala artritične prste, činilo se da će joj zglobovi popucati. Mnogo smirenija i sigurna da je sad jedina osoba u kući, prošla je kroz dnevnu sobu sve vreme osmatrajući ne bi li videla šta je ukrao ovog puta. Nešto je sigurno uzeo. Uvek je to radio.

Avril je otvorila veliki, kitnjasti globus pored kamina i otkrila bogat izbor dopola punih flaša žestokih pića i vina koja su vađena samo za Božić, kao što su advokat, bejlis i činzano. Dok je sebi točila veliki brendi, Rozetijeva Venera Vertikordija ju je gledala iznad džordžijanskog kamina od belog mermerra. Tek kad je zatvorila globus, primetila je mesto na kaminu gde je ranije stajala slika u srebrnom ramu. Iako njeno lice nije odavalo nikakva osećanja, oči su joj se ispunile suzama. Draga fotografija s venčanja više nije bila na svom mestu. To nije bila najbolja slika Avril i njenog pokojnog muža Frederika, ali njoj je bila najdraža. Na njoj je bio zabeležen jedan od onih trenutaka između obaveznog poziranja, kad su se pogledali u oči i nasmejali se opijeni radošću. To je bilo autentično svedočanstvo čiste, iskrene, duševne ljubavi. I Adam joj ga je ukrao.

Prošlo je dvadeset minuta dok nisu stigla patrolna kola za čijim je volanom bio umorni mladi policajac koji je izvukao najkraću slamku. Uredno je zabeležio Avrilinu izjavu i dodao je spisku od trinaest izjava u kojima je izneta ista tvrdnja: da je bivši stanar gospođe Avril Dženkins, Adam Border, odlučio da je polako izludi. A kad mu to najzad dosadi, Adam će okončati to mučenje ubivši je u njenom sopstvenom domu.

* * *

Megi je pogledala svoj odraz na crnom ekranu monitora. Operaciona sala 1 bila je opremljena takvom visokom tehnologijom da je Megi imala utisak da bi verovatno sama sala mogla da sredi srce gospodina Torntona. Sa savršenim sterilnim aparatima od čelika, izgledala je kao plod mašte nekog pisca naučne fantastike. Četiri ekrana, dve robotske ruke, brojni kompjuteri i sedmoro ljudi spremali su se da zajedno spasu život jednog četrdesetsedmogodišnjaka. Bilo je sjajno i zastrašujuće učestvovati u nečemu tako izuzetnom. Megi je to bila prva nedelja rada na hirurgiji, ali odlično je znala šta radi i nije bilo razloga za nervozu, osim činjenice da je glavni hirurg bio glavom i bradom veliki gospodin Eliot Vetlok. A pred njim bi se zajapurila kao devojčica.

Vetlok je bio čuven, i sam pomen njegovog imena ubrzavao je rad srca i doktorkama i doktorima. Nije bio visok, možda visine njenog budućeg muža Džeka, i bio je malo puniji, ali imao je baršunast glas i svetloplave oči uokvirene savršenim boricama. Njegove divne oči iznad crne hirurške maske izgledale su kao reklama za globalnu pandemiju! U stvari, Megi je smatrala da on bolje izgleda s maskom na licu jer je imao i pomalo zastarelu bradicu, jedini deo njegove pojave od kog joj nisu klecala kolena. Pretpostavljala je i da njegovo šezdesetogodišnje telo ima dosta nedostataka, ali izgledalo je veličanstveno u sivom prsluku i svilenoj košulji s rukavima zavrnutim tako da su mu se pripijali uz bicepse.

Crni monitor je oživeo zatreperivši i operacioni sto ispred Megi se pojavio na ekranu. Na njemu će se uskoro videti kako u grudni koš gospodina Torntona prodiru brojne igle i cevi dajući mu izgled kiborga. Megi se i dalje divila onome što ljudsko telo može da podnese a da ipak gura dalje.

Gospodin Vetlok je ušao u operacionu salu i bolničar iza Megi je glasno progutao knedlu ugledavši ga. „Dobro jutro, gospodine Vetlok. Čast je raditi uz vas. Zahvalna sam na ovoj

prilici.” Megi je uvežbavala ovaj govor za njega, te nije zamucala, nije se zadihala, niti se neobjašnjivo zagrcnula sopstvenom pljuvačkom. Blistala je s detinjim ponosom što je uspela da započne razgovor s najvećim kardiohirurgom u Londonu.

Međutim, Vetlok nije bio oduševljen. „Sad je pola dva. Jutro je odavno prošlo.”

Operacija je trajala sedam sati. Vetlok nije pravio pauzu, pa nisu ni ostali. Pred sam kraj, Megin svetloplavi mantil bio je znojav oko vrata, ispod miški, duž kičme i, što je bilo najneprijatnije, ispod jedne dojke, gde se materijal zaglavio. Vetlokov tamnoplavi mantil uopšte nije bio znojav. On je i dalje izgledao besprekorno.

Kad su svukli zaštitnu opremu i bacili je u smeće, Vetlok se prvi put obratio Megi povodom nečega što nema veze s operacijom srca. „Tvoj muž je policajac, je li tako?”

Megi je sakrila razočaranje. Upravo je provela sedam sati u operacionoj sali na kardiohirurgiji, koja nije bila njena specijalnost, i nije napravila nijednu grešku... a Vetloka više zanima da li je Džek policajac.

„Mogu li da računam na tvoju diskreciju, Megi?”

Megina uvređenost je prošla i ona se uozbiljila. Vetlok je zvučao zabrinuto. Naslonio se na veliki prozorski sims u svlačionici, prekrstio ruke i razmislio kako da počne. „Moja ćerka se možda uvalila u malu nevolju. Ima sedamnaest godina i rešila je da postane filmska zvezda. Ne televizijska glumica, razumeš, već prava filmska zvezda.” Vetlok se nasmešio i pojavile su se one savršene borice oko očiju. „Pre koji mesec pojavio se jedan lovac na talente. Obećao joj je kule i gradove, a pošto je tako mlada, ona veruje da on to može i da ostvari.” Vetlok je oborio pogled i protrljao čelo pripremajući se da se još više otvori. „Ona ima svoj stan, kao i spavaću sobu u mojoj kući.

Ja sam malo bliže gradu, pa ponekad prenoći kod mene.” Kad je ponovo digao pogled, imao je dve nove linije između očiju koje Megi nikad pre nije primetila i zbog kojih je u trenutku dobio izgled u skladu sa svojim godinama. „Više mi se ne javlja i skoro se ne viđamo, a kad se sretnemo, ne razgovaramo. Ne stvarno. Osećam da je gubim. Malo-pomalo. I brine me da je gubim zbog čoveka koji joj možda ne misli najbolje.”

„Ako znate njegovo ime, mogu zamoliti Džeka da ga proveri.”

Čim je to izgovorila, dve duboke linije na njegovom čelu su nestale i opet su se pojavile one sitne borice.

Megi je hitala kući s pomešanim osećanjima. Vetlok se postideo što ne zna ime tog navodnog lovca na talente, tako da neće morati da zamoli Džeka samo da proveri nešto što trenutno nije zločin, nego će morati da ga zamoli i da pokuša da ubedi Tanju Vetlok da mu kaže ime čoveka do kog joj je očigledno stalo i kom veruje. Ali od svih emocija, najjače je bilo zadovoljstvo zbog poslednjih Vetlokovih reči pre nego što su se razišli. „Hvala, Megi. Jasno mi je da sam nametljiv. I svaka čast na današnjem radu u sali. Voleo bih da razmisliš o šestomesečnom radu u mom hirurškom timu. Javi mi do kraja nedelje.”

Megi nije morala da razmišlja do kraja nedelje. Ukazala joj se šansa da uči od jednog od najboljih kardiohirurga u zemlji. Naravno da će prihvatiti ponudu. Ali rešila je da sačeka bar tri dana pre nego što to kaže Vetloku. A što se tiče ubeđivanja Džeka da njenom novom mentoru pomogne sa zabludalom ćerkom, Megi je bila sigurna da će dobiti pozitivan odgovor.

* * *

„Ne! Naravno da ne. O čemu si razmišljala?” Džek nije bio ljut. Još gore. Smejao se. „Kad god se ulogujem u policijsku bazu podataka, to se beleži. Tako da moram imati osnova za to.” Džek je brzo nastavio pre nego što je Megi stigla da ga prekine i pokuša da ga ubedi. „To što se tvom šefu ne dopada ćerkin novi dečko nije dovoljan osnov. I kako to da ne zna ime tog tipa? Ja ću se postarati da znam sve o svakom s kim Hana izlazi.” Megi je odglumila ogorčenost, ali Džek je bio u pravu. A kad se izraz njenog lica promenio u samosažaljenje, shvatio je šta je uradila. „Već si pristala, zar ne?”

Džek je bio na pola pripreme pilećeg karija od mesa preostalog posle nedelnog ručka. Ubacio je i pakovanje kobasica da to malo pojača i sad je merio pirinač. Radio je to ćutke. Megi je znala da ga je iznervirala i zato je, čekajući da on bude spreman da ponovo progovori, otvorila flašu najskupljeg crvenog vina koje su imali – *san martino toscana*.

Kad je pirinač počeo da se krčka, Džek je stišao vatru i ponovo se usredsredio na Megi. „Koliko je zabrinut?”

„Mislim da ne zna šta da radi. On je samohrani otac jedne šiparice. Zamisli da radiš toliko koliko radiš i da nemaš nikog ko bi stalno podsećao Hanu koliko je voljena. Mislim da je njihov odnos ozbiljno narušen, a gospodin Vetlok to tek sad uviđa. Prestravljen je da je možda već izgubio ćerku.”

„Mogu zamoliti Loru da razgovara sa... kako se ono zove?” Megi se nasmešila s olakšanjem i podsetila Džeka da se Vetlova ćerka zove Tanja. „Lora je radila na odeljenju za maloletnički kriminal, a jedno vreme je bila i u Jedinici za podršku žrtvama. Ali to mora biti nekako registrovano, Megs. I naravno, kad Lora dođe da razgovara s Tanjom, ova će odmah shvatiti da nas je poslao njen tata. I čeka ga bura u kući.”

Megi je rekla kako je sigurna da je Vetlok spreman na taj rizik, jer je druga opcija mnogo gora: pomisao da se njegovoj ćerki udvara stariji muškarac.

Džek je duboko uzdahnuo. „Užasavam se Haninog odrastanja.”

Džek je stajao pored isluženog, ulubljenog kafe-aparata u uglu zajedničke kancelarije slušajući ga kako krči kao neko ko izvlači šlajm iz dubine pluća. Onda je posmatrao kako lagano cedi kafu u čašu, ponovo se fokusiravši na Loru, koja je nastavila da govori. Razgovarala je telefonom s Vetlokom i poslednjih pet minuta samo je povremeno izgovarala „aha” i „razumem”.

„Zasad mogu da vam obećam diskreciju, gospodine Vetlok, ali ako se ispostavi da je vaša ćerka u bilo kakvoj opasnosti, to više neće biti u mojim rukama... U redu... Da, gospodine. Prijatan dan i vama.”

Inspektorka Lora Vejd je spustila slušalicu i pogledala Džeka razrogačenih očiju i otvorenih usta. „On zvuči božanstveno!” Džek je dao kafu partnerki i obavestio je da je Vetlok, zapravo, nizak, debeo i mator. Lora se nasmešila. „To ti je rekla Megi, je li tako? Imam njegovu adresu. Očekuje da će Tanja danas biti tamo u pet, jer joj u šest dolazi drugarica, mobilna frizerka, da joj posvetli kosu, a ona mrzi kad joj stan zaudara na amonijak. Voli da izgleda kao Merilin Monroe”. Lora je prevrnula očima. „Smešna klinka ne zna ni ko je Merilin Monroe. Uglavnom, ja ću biti tamo u šest i petnaest. Kad stavi sredstvo za posvetljivanje na kosu, nema kud dobrih četrdeset pet minuta, tako da će morati da razgovara sa mnom, zar ne?” Lora je onda upitala Džeka šta planira za popodne.

„Idem da posetim staricu koja tvrdi kako joj prethodi bivši stanar. Kingstonska stanica je primila ukupno četrnaest prijava

bez dovoljno dokaza za bilo koju od njenih tvrdnji. Ali ona se upravo zvanično požalila na njih, pa smo mi dobili taj slučaj. Traže da ga zatvorimo kako znamo i umemo.”

Džek se parkirao ispred velike kapije od drveta i gvožđa i pritisnuo dugme interfona na zidu od cigle. Ništa se nije desilo. Nije se začuo nikakav zvuk, niti se uključilo nekakvo svetlo. Debeli drveni delovi kapije bili su ojačani klinovima pa je ulaz na imanje podsećao na zatvor. Čak je i glavni privatni put s kog se odvajala uska vijugava staza ka kući gospođe Dženkins imala crveno-belu rampu koja je prolaznicima jasno poručivala da je ovde zabranjen pristup. Džek je morao da pokaže značku pripadniku privatnog obezbeđenja na kraju ulice koji se smrtno dosađivao.

Kroz uski prorez između debelih drvenih dasaka kapije Džek je video široki kolski prilaz posut šljunkom i paralelnu kamenu stazu kroz baštu od skoro jednog hektara. Kolski prilaz je savijao udesno, a sama kuća se nije videla s puta. Pošto je sačekao još minut, Džek je gurnuo drvenu kapiju da vidi je li zaključana. Bila je otključana. Zapitao se je li ostavljena tako upravo zbog njega zato što interfon ne radi.

Bašta s obeju strana popločane staze bila je zapuštena i neukroćena, ali nekako je odavala utisak da baš tako treba da izgleda. Džek je primetio da je šljunčani kolski prilaz utaban širokim gumama teških vozila. Možda kamiona za dostavu robe, ili isporuku namirnica?

Kad je stigao do kuće, ulazna vrata su bila otvorena i Avril ga je čekala. Nosila je nabranu haljinu do kolena s pufnastim rukavima, bele cipele s kopčom i bele čarape do članaka s dva čipkasta nabora na vrhu. Kosa joj je bila skupljena u visoku punđu pomoću cvetne trake u skladu s haljinom. Stajala je podbočena

i dok ga je odmeravala od glave do pete, Džek je shvatio da je već razočarana. „Znam da su vam rekli da sam luda, ali nisam.” Zvučala je promuklo kao okoreli pušač. „Pa, hoćete li verovati meni ili njima?”

Džek se popeo uz tri široka kamena stepenika do Avrili-nih ulaznih vrata. „Nameravam da to sam odlučim, gospodo Dženkins. A vi? Da li ćete pretpostaviti da sam došao ovamo tek reda radi i da bih popunio papire, ili biste da mi kažete nešto o Adamu Borderu?”

Džeka je zbolela glava kad je ugledao enterijer Avriline kuće. Raznolikost dezena, tekstura, stilova i boja preplavila ga je gomilom informacija koje je trebalo obraditi. Avril ga je provela kroz kuću, pa su na zadnja vrata izašli u prostranu divlju baštu zatvorenu oronulim visokim zidom od cigle.

„Zna da je moja kuća puna antikviteta i retkih predmeta, a najbolji od njih polako nestaju. Sastavila sam spisak. Imate ga u dosijeu. On zna moje navike, ali me i prati. Vidite, igra igrice i pokušava da me uplaši.” Avril je uzela par makaza sa stare drvene klupe s polomljenim letvicama i nasumično odrezala nešto što je izgledalo kao bela astra. Onda je cvet nalik beloju radi ubacila u već puna kolica s jednim točkom, pa se udaljila od kuće kamenom stazom i nestala iza nekoliko stabala voćki. „Pogurajte to, molim vas.” Džek se nasmešio i poslušno pošao za njom gurajući kolica. Avril mu se već dopala.

Kad je prošao pored stabala, bašta se ponovo otvorila. S leve strane, dvadesetak metara napred, bio je prostran staklenik prljavih, napuklih prozora od kojih su neki bili okrećeni iznutra. Levo od staklenika bila je jaka drvena kapija koja je vodila ko zna gde, a pored nje velika gomila komposta pored koje ga je čekala Avril. „Ne namerava samo da me opljačka, vidite, inače bi doterao kombi i obavio to... On hoće da me kinji. A najveće mučenje je to što ponekad kad provali, samo prođe pored slike od

pet hiljada funti i odnese ukras od pet funti, samo zato što zna da mi mnogo znači. I zato zvučim ljutito kad to prijavljujem!”

„Avril...”, Džek nije mogao da smisli suptilan način da postavi sledeće pitanje. „Koliko je obezbeđeno vaše imanje? Pitam jer...”

„Zaključavam! Imam svoju rutinu i držim je se.” Avril je zvučala kao mrzovoljno dete. „I da, promenila sam brave pošto se iselio. Ali on možda ume da obija brave? Kako provalnici inače ulaze u kuće?”

U trenutku dok je Avril udisala, spremna da nastavi da brblja, Džek je progovorio. „Zašto Adam Border pokušava da vas uplaši, gospođo Dženkins?” Njegov ljubazni, brižni ton ju je zatekao. Teško je uzdahnula i upadljivo se opustila. „Vi ste prvi koji me to pita. Svi ostali su rekli: ‘Zašto *bi* pokušavao da vas uplaši?’, a ne: ‘Zašto to *čini*?’ Ovi iz kingstonske stanice su lepo mogli i da mi u lice kažu da lažem.”

Avril je zastala da otifikari cvet jednog suncokreta i baci ga na gomilu komposta. Kad se opet okrenula ka Džeku, ponovo se sakrila iza fasade drčne starice i počela da iskaljuje svoju ozlojeđenost na gredici savršeno dobrih biljaka u dnu jednog kitnjastog stuba. Kad je završila, sve je bilo isečeno na komadiće, tako da je ostala samo ružna rupa. „Plaši me jer sam ga izbacila. A izbacila sam ga jer me je plašio.”

Avriline krupne oči iznenada su uhvatile Džekov pogled i stekao je jasan utisak da će ona reći nešto zbog čega će u njegovom izveštaju delovati jednako luckasto kao u prethodnih četrnaest.

„Ja sam sama, inspektore Vore. Mislim da Adam Border želi da uništi ono što ne može da ima. Jeste li čuli za gerontofiliju? To je kad mlađeg muškarca seksualno privlače mnogo starije žene.”

Džek je odmah obećao Avril da će naći njen spisak ukrađenih stvari, da će proveriti Adama Bordera i da će prilikom

sledeće posete razmotriti bezbednost njene kuće. Onda joj je ostavio posetnicu pre nego što i njega optuži da mu je seksualno privlačna.

Vrativši se na sigurno, u svoja kola, Džek je pročitao gramatički besprekoran SMS od višeg inspektora Sajmona Ridlija:

Jesmo li zbog stanice iz Kingstona upravo protraćili sat vremena? Ili je Avril Dženkins stvarno žrtva ciljane kampanje zastrašivanja?

Džek u svom odgovoru nije pomenuo njenu teoriju o gerontofiliji. Rekao je samo da bi počeo proverom Adama Bordera, pa će videti kuda će ga to odvesti.

Lora je stajala kraj otvorenog prozora dnevne sobe Eliota Vetloka dok su joj oči suzile od zadaha peroksida. Tanjina drugarica frizerka je izašla ostavivši ih nasamo uz obećanje da će se vratiti za tačno dvadeset osam minuta, inače će se koža Tanjine glave upaliti.

Tanja je bila prelepa sedamnaestogodišnjakinja koja je lako mogla da prođe kao nekoliko godina starija, posebno u svojoj kratkoj belo haljini. Bila je sitna, veoma blede kože, zanosnih akvamarinskih očiju i govorila je s monroovskom zadihanošću. Imala je i mladež s leve strane iznad gornje usne, baš kao i njen idol. Na centralnom mestu na kaminu Eliot Vetlok je držao uramljenu sliku svoje ćerke iz doba kad je imala petnaestak godina i izgledala sasvim drugačije. Tad je delovala daleko prirodnije, s dugom riđom kosom, bez mladeža, i nije bila tako nezdravo vitka. Lora se rastužila pred činjenicom da ta slika predstavlja ćerku koje već odavno nema. Nije bilo fotografija ove nove verzije Tanje Vetlok, koja, kako izgleda, nije bila ćerka za ponos.

Lora je dobro uradila što se pojavila tokom izbeljivanja Tanjine kose, jer ova bi, samo da je mogla, sigurno izletela napolje, zalupila vrata i odgegala se niz ulicu na previsokim potpeticama. Mada razgovor nije mrdao s mrtve tačke. Tanja je upotrebila imenicu, glagol i pridev u čijoj je osnovi bila reč „jebanje” i glatko je odbila da izneveri svog voljenog lovca na talente. „Nisam glupa, gospođice policajko. Ako vam kažem njegovo ime, moj tata će vam platiti da ga oterate. Ovo je moj život i mogu da se družim s kim god hoću, dođavola.” Bila je ubeđena i da će uz njegovu pomoć dogurati do Holivuda. Lora nije ostala svih dvadeset osam minuta. Zadržala se deset minuta i izašla da ne bi izgubila živce.

Lorin izveštaj Džeku bio je prepun psovki koje je on izostavio kad je uveče kod kuće o tome pričao Megi. Dok je pričao, punio je mašinu za sudove, a Megi ga je nadzirala, povremeno uzimajući poneku posudu da je bolje ispere.

„Nema sumnje da je Tanja ranjiva”, objasnio je Džek, „ali Lora misli da to nije posao za policiju. Možda za terapeuta.” Džek je video da je Megi razočarana. Znao je da nikako ne želi da se vrati svom novom mentoru bez rešenja njegovog problema. „Skoro je punoletna, Megs. Ne možemo je prisiliti da sarađuje ako neće. A ne bi se reklo da je opasna po sebe, ili druge, te bi svaka terapija morala biti dobrovoljna. I morao bi da je predloži Vetlok. Ne mi.”

Megi je uzela flašu cnog vina sa stalka i tri čaše.

„Molim te, zahvali Lori u moje ime.” Nasmešila se. „Mislim da je gospodin Vetlok već pokušao da ubedi Tanju da krene na terapiju, ali ona nije htela ni da čuje.” Prišla je Džeku i poljubila ga. „Hvala što si pokušao. Večeras zaboravi na njih. Treba da pripremimo svadbu!” Džek je izvio obrvu. „Dobro”, ispravila se Megi. „Tvoja mama i ja treba da organizujemo svadbu. Ti samo klimaj glavom kad zatreba.”